

Arrest

nr. 130 503 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat S. BAKI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft volgens zijn verklaringen sedert 1977 in het Rijk binnen en diende op 22 augustus 2014 een asielaanvraag in. Op 4 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B. A., bent een soennitische moslim van Berberse origine. U werd geboren op 1 januari 1960 in Boussaïda in Marokko en u heeft de Marokkaanse nationaliteit. Uw vader kwam in 1966 naar België. In 1977 vervoegde u hem in België. Uw moeder kwam naar België in 1991. U huwde in 1979 uw echtgenote T. M. in Marokko. U heeft drie zonen en drie dochters die allen in België verblijven. U had vijf broers. Vier broers verblijven in België, één broer overleed in 2000. Uw ouders en uw kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Uw echtgenote wacht op de Belgische nationaliteit.

Tijdens uw verblijf in België sinds 1977 keerde u verschillende keren terug naar Marokko. U verklaart dat u steeds problemen ondervond in Marokko omdat u Berber bent. U verklaart dat u vier keer in Marokko naar de gevangenis werd gebracht. De eerste keer in 1982 werd u gearresteerd toen u op vakantie was in Marokko en tegengehouden werd op de autosnelweg. In 1988 zat u een tweede gevangenisstraf uit. De derde keer werd u gearresteerd omdat u de grens met Spanje wilde oversteken. De vierde keer werd u naar de gevangenis overgebracht na uw repatriëring naar Marokko in 2007. U reisde na uw laatste verblijf in de gevangenis terug naar België en keerde sindsdien niet meer terug naar Marokko. U verklaart dat u zonder reden werd gevangengenomen en dat Berbers steeds problemen ondervinden in Marokko. Sinds 2007 verblijft u ononderbroken in België.

U kwam vele malen in contact met de Belgische politie. U zat verschillende celstraffen uit in België wegens het plegen van diefstallen. U werd meerdere keren gearresteerd wegens drugsfeiten en openbare dronkenschap. In 1987 werd een ministerieel besluit van terugwijzing tegen u uitgevaardigd.

Op 23 mei 2007 werd u gerepatriëerd naar Marokko. U verklaart dat u drie maanden later weer in België was. Op 31 augustus 2010 werd u gecontroleerd voor handel en bezit van verdovende middelen en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond en kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. U volgde het bevel niet op en diende op 7 oktober 2010 een aanvraag tot regularisatie in die op 10 februari 2011 ongegrond werd verklaard. U ontving een bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens werd u meerdere keren tegengehouden vanwege openbare dronkenschap (d.d. 29 december 2012 en d.d. 5 januari 2013). Op 15 juli 2014 werd u overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas (bijlage 13 septies).

Op 18 augustus 2014 diende u een eerste asielaanvraag in, één dag voor de geplande repatriëring naar Marokko.

U verklaart dat u niet kunt terugkeren naar Marokko omdat uw familie in België woont en omdat u zonder reden in de gevangenis werd gezet in Marokko.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u niet naar uw land, Marokko, kan terugkeren vanwege een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Eerst en vooral dient te worden gewezen op het feit dat u pas op 18 augustus 2014, één dag voor uw geplande repatriëring, een asielaanvraag indiende terwijl u reeds sinds 1977 in België verblijft (CGVS p.2 ; vragenlijst DVZ d.d. 22 augustus 2014 vraag 5 ; beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats d.d. 19 augustus 2014). Gevraagd naar de reden waarom u nu pas voor het eerst asiel aanvraagt, geeft u aan dat u dit deed om een repatriëring te verhinderen (CGVS p.8). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees zou koesteren tegenover uw land van herkomst, Marokko, kan van u verwacht worden dat u reeds veel eerdere een asielaanvraag zou indienen. Het feit dat u reeds meerdere regularisatieaanvragen op basis van het artikel 9 bis indiende, toont aan dat u vertrouwd bent met de verblijfsprocedures in België. Dat u desondanks jarenlang wachtte om in België een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen en uiteindelijk pas asiel vroeg toen u vernam dat u gerepatriëerd zou worden, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Daarnaast vermeldt u bij de registratie van uw asielaanvraag enkel dat u niet terug kunt naar Marokko omdat uw familie zich in België bevindt. U rept bij de registratie van uw asielaanvraag met geen woord

over de vrees die u aanhaalt bij het gehoor met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) namelijk dat u een terugkeer vreest omdat u een Berber bent en omdat u zonder reden in de gevangenis kan terechtkomen (vragenlijst DVZ d.d. 22 augustus 2014 vraag 5). U verklaart in de vragenlijst van DVZ zelfs expliciet dat u geen politieke of andere problemen had in Marokko, maar dat uw hele familie sinds 1999 in België woont en dat u hier wil genieten van uw oude dagen (vragenlijst DVZ d.d. 22 augustus 2014 vraag 5). Uw verklaringen tijdens het gehoor met het CGVS over de slechte behandeling van berbers en het feit dat u zonder reden in de gevangenis werd gezet in Marokko, zijn dan ook weinig overtuigend, aangezien u deze problemen nooit eerder vermeldde (CGVS pp.2-3). Ook legt u geen enkel document voor die uw verklaringen over uw gevangenisstraffen bevestigen.

Bovendien is het zo dat u op geen enkel moment duidelijk kunt aangeven welke problemen u heeft ondervonden als Berber in Marokko. U werd verschillende keren gevraagd uw problemen te verduidelijken en concrete voorbeelden te geven, maar u bleef bij algemene en vage verklaringen. U geeft aan dat u in de gevangenis werd opgesloten, enkel omdat u een Berber bent (CGVS p.7) maar wanneer u gevraagd wordt welke indicatie u had om aan te nemen dat u enkel naar de gevangenis werd gebracht omdat u berber bent, beperkt uw verklaring zich tot het feit dat Berbers Arabisch moeten spreken (CGVS p.8). Bovendien, wanneer u gevraagd wordt of Arabieren ook zonder reden worden opgesloten, geeft u aan dat dit zo is voor Arabieren en Berbers (CGVS p.8). Gezien u geen enkel document voorlegt en u slechts in zeer vage en algemene termen spreekt over uw gevangenschap, maakt u het niet aannemelijk dat u werd vastgehouden zonder dat er sprake was van een crimineel feit en enkel en alleen omwille van uw etnie. Hier dient te worden gewezen op het feit dat u ook in België verschillende gevangenisstraffen uitzat en dat het niet voldoende is te verklaren dat u zonder reden, enkel en alleen omwille van uw etnie, werd opgesloten in Marokko en hierdoor een terugkeer naar uw land van herkomst vreest, zonder hier concrete informatie over te geven.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geen geloof gehecht aan uw verklaring dat u in Marokko gevangenisstraffen moet uitzitten omdat u Berber bent.

Het gegeven dat uw familie zich in België bevindt en dat een deel van hen reeds over de Belgische nationaliteit beschikt, geeft op zich geen recht op internationale bescherming.

De vluchtelingenstatus zoals beschreven in de Conventie van Genève kan u bij gevolg niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt niet aangetoond dat er in uw hoofdteel een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan in een “Eerste [lees: enig] Middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van art. 1A van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en schending van de artikels 48/3, 48/4 en volgende van de vreemdelingenwet van 15 december 1980”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.5. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn asielmotieven en hieruit voortvloeiende vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.6. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekers asielaanvraag laattijdig is te meer verzoeker zich steunt op zijn etnische herkomst. Verzoeker licht niet toe waarom hij pas asiel aanvraagt aan 54 jaar, na een verblijf van 37 jaar in België, na veelvuldige heen en weer reizen naar Marokko waarbij hij beweerdelijk 4 keer werd gearresteerd tussen 1977 en 2007. Verzoekers meent dat *“de asielaanvraag laattijdig werd ingediend, kan worden verklaard door het feit dat verzoeker er niet van uit ging dat hij gedwongen zou worden gerepatrieerd naar Marokko, zodat hij niet de onmiddellijke noodzaak zag van de indiening van een asielaanvraag”*. Dit kan bezwaarlijk worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geldig verblijf had in België en zijn pogingen tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning herhaaldelijk werden afgewezen en dat hij in 1987 het voorwerp was van een ministerieel besluit tot terugwijzing. Verzoeker werd reeds in 2007 gedwongen gerepatrieerd. Afgezien van de veroordelingen die aanleiding gaven tot het ministerieel besluit tot terugwijzing, zat verzoeker in België verschillende celstraffen uit voor diefstal en werd meerdere keren gearresteerd voor handel en bezit van verdovende middelen en voor openbare dronkenschap. Verzoeker kon er dan ook van uitgaan dat een dergelijke handelwijze niet aanspoort tot het verlenen door de bevoegde Belgische autoriteiten van een onbeperkte verblijfsvergunning. Hoe dan ook verzoeker gaat er aan voorbij dat de nood aan internationale bescherming wordt gekenmerkt door het niet willen of kunnen steunen op nationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers handelwijze, zijn voortdurende terugkeer naar Marokko en de vaststelling dat hij zich zijn hele leven vrijwillig aanhoudend en herhaaldelijk heeft geplaatst onder zijn nationale autoriteiten, is fundamenteel strijdig met een dergelijke nood aan internationale bescherming.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert is de CGVS niet verplicht om enig onderzoek te verrichten *“of de vervolging omwille van de Berberse afkomst in Marokko zoals gesteld door verzoeker plausibel is of niet. Of er al dan niet sprake is van discriminatie, corruptie of willekeurige gevangenschap*

werd helemaal niet onderzocht" wanneer verzoeker zelf geen aannemelijke verklaringen aflegt noch ondersteunende en nuttige elementen aanbrengt. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker mogelijkerwijze in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Een onderzoek over de situatie in Marokko is dan ook niet nuttig nu verzoeker geen concrete vervolging aannemelijk maakt en zelfs niet toelicht. Verzoeker kan evenmin beweren dat hij bij de registratie van zijn asielaanvraag zijn problemen omwille van zijn Berberse afkomst niet heeft aangehaald *"omdat men zeer beknopt dient te zijn bij het invullen van de vragenlijst"* wanneer hij wel de tijd had om te verklaren *"Ik had geen politieke of andere problemen in Marokko"* en dus zelf zijn bij het CGVS ingeroepen asielmotieven ontkent. Bovendien geeft ook het verzoekschrift zelfs geen minimaal beeld van wat verzoekers problemen als Berber zouden inhouden en ontkent hij ter terechtzitting opnieuw problemen te hebben met Marokko of met "om het even welke staat". Verzoeker stelt ter terechtzitting enkel dat hij daags voor zijn repatriëring asiel aanvraag op suggestie van zijn advocaat.

2.8. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen enkele poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.10. Waar verzoeker stelt dat verzoeker minstens de status van de subsidiaire bescherming moet worden toegekend op grond van art 48/4 van de Vreemdelingenwet, *"gezien de algemene situatie ter plaatse. Het is wel degelijk aangetoond dat verzoeker ernstige schade zal ondervinden in geval van terugkeer naar zijn land"* komt hij niet verder dan het louter poneren van een opinie maar geeft verzoeker niet de minste toelichten van welke risico's hij dan zou lopen in Marokko. Verzoekers vier arrestaties in Marokko tussen 1977 en 2007 worden niet gedocumenteerd zodat niet kan worden vastgesteld of deze het gemeenrechtelijke karakter overstijgen en een andere grond hebben dan de arrestaties die verzoeker in België heeft opgelopen omwille van drug- en alcohol problemen.

2.11. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij asiel aanvraag om zijn repatriëring uit te stellen. Dit kan ook blijken uit de vragenlijst *"Ik had geen politieke of andere problemen in Marokko"* wat verzoeker ter terechtzitting herhaalt. Verzoekers asielaanvraag komt dan ook voor als een misbruik van de asielprocedure.

2.12. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

2.13. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK